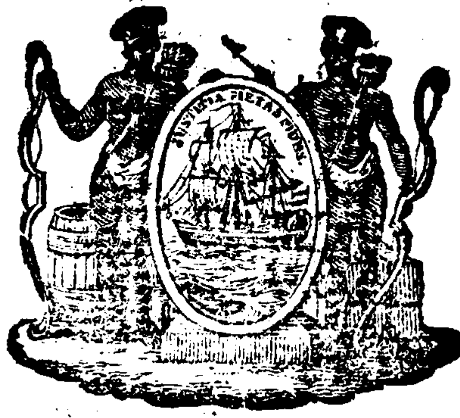
N°. 66. **A°. 1834.**

DINGSDAG, DEN **19den AUGUSTUS.**

NIEUWE SURINAAMSCHE COURANT EN LETTERKUNDIG DAGBLAD.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 16 *Augustus* 1834.

(35559) Alzoo FLORIS COLYN ADNEY, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om te worden benoemd tot *Straatvoogd* voor de Slavin *Johanna*, hare Kinderen *Cornelia*, *Wilhelmina* en hare Kleinkinderen *Zwaantje*, *Annetta*, *Hendrina* en *Maria*, ter registratie der Slaven bekend als het eigendom van nu wijlen JOHANNES van SICHEM, edoch door den rekestrant beweerd wordende te zijn het eigendom van den Boedel ZWAANTJE van GUICHET, en slechts door JOHANNES van SICHEM in vruchtgebruik bezeten.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben zich daartegen te verzetten, om binnen den tijd van *zes* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen: zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 16 *Augustus* 1834.

(36558) Alzoo JAN DE JAGER Ez., in qualiteit als Speciale Gemagtigde van RODOLPHE LE CHEVALLIER, eenige Chef van het Huis van Negotie, canterende op de Firma van JEAN JACQUES PONCELET EN ZOON, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om de Slavenmagt van de Plantaadje *Clemensburg*, gelegen aan de *Motkreek*, af- en op den privénaam van RODOLPHE LE CHEVALLIER, over te schrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, om zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 16 *Augustus* 1834.

(36557) Alzoo JAN DE JAGER Ez., in qualiteit als Speciale Gemagtigde van RODOLPHE LE CHEVALLIER, eenige Chef van het Huis van Negotie, canterende op de Firma van JEAN JACQUES PONCELET EN ZOON, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om de Slavenmagt van de Plantaadje *Buijs en Vlijt*, gelegen aan de *Motkreek*, af- en op den privénaam van RODOLPHE LE CHEVALLIER, over te schrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, om zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, DEN 18 AUGUSTUS 1834.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West Indische Bezittingen, van den 11den dezer, n°. 863/780, is tot VAANDRIG in de Divisie *Para* benoemd en aangesteld, ALEXANDER Mc DONALD.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nederlandsche Dagbladen, tot en met den 21 Junij ll.

Nederlanden.

BREDA, 17 Junij. In de *Gazette de France* vindt men de volgenden belangrijken brief, betreffende de Luxemburgsche kwestie, van deszelfs correspondent van IJsemburg:

Mijnheer!

De Fransche en eenige Duitsche dagbladen zijn betrekkelijk de Luxemburgsche kwestie in het algemeen zoo slecht onderrigt geweest, dat gij mijn verlangen, om dit gewigtig punt afzonderlijk in eenen brief te behandelen, zeer natuurlijk zult vinden. Welligt zal de *Gazette de France*, na het vermelden van alle bijzonderheden, die ik u zal mededeelen en die ik u waarborg uit de beste bronnen geput te zijn, nog voor het eenige dagblad worden gehouden, hetwelk het vraagstuk van uit deszelfs waar gezigtspunt heeft beschouwd. Ik beroep mij ten deze op de diplomaten en niet op de partijgezinden.

Bij de acte van het Weener congres werd het groothertogdom Luxemburg begrepen onder de duitsche staten, welke de Europesche staatkunde bestemde, om het ligchaam van de duitsche bondsvereeniging uit te maken. Het Weener traktaat van 8 Junij 1815, dat van 29 November van hetzelfde jaar stelden de grensbepaling van dat land vast. Het duitsche Nassausche huis is in twee takken verdeeld, dien van *Otto* (den jongsten) die in de Nederlanden regeert, en dien van *Walram* (den oudsten), die het hertogdom Nassau bezit, welke beide takken nog aan elkaar verbonden zijn door eene overeenkomst van 1783, betrekkelijk de erfregten van het geslacht. Bij deze overeenkomst is bepaald, dat er *een wederzijdsch regt van opvolging* voor de beide takken en met betrekking tot derzelver duitsche bezittingen is gevestigd, bij ontstentenis van mannelijke telgen in een van beide.

Den tegenwoordige Koning der Nederlanden zou het regt van opvolging over het groothertogdom tusschen de Prinsen, zijne Zonen, kunnen regelen; maar hoe die familieschikking ook mogt ingerigt wezen, de orde van opvolging zou de traktaten, door welke Luxemburg aan de Duitsche bondsvereeniging gehecht is, niet te kunnen teniet maken. De Nederlandsche grondwet eerbiedigde die traktaten, en Luxemburg werd door haar niet genoemd onder de gewesten, die zij aanwees als het koningrijk der Nederlanden zamen te stellen Wel is waar hield deze wet, dat dit aan dezelfde souvereiniteit onderworpen land, naar dezelfde grondwet zou geregeerd worden, maar bij uitzondering, en *behoudens deszelfs betrekkingen met de Duitsche bondsvereeniging*, waardoor zijne plaats, door de traktaten hetzelve aangewezen, in de bondsvereeniging behield. In dierzelfde voege ziet men in Hanover, in Holstein, in de beide Mekelenburgen, twee staten slechts eenen rijksdag hebben, schoon aan twee verschillende souvereinen behoorende.

In 1819 en 1820 heeft een minister van het groot hertogdom aan de Weener conferentien ter voltooijing van de bondsakte, deel genomen; hij heeft de

eind akte, door den koning groothertog bekrachtigd, onderteekend; een minister van het groothertogdom Luxemburg eindelijk, heeft in de Duitsche bondsvergadering zitting; dit alleen is voldoende, om de telling te vestigen, dat deszelfs souverein lid is van de bondsvereeniging.

De Belgische revolutie greep plaats. Was de opstand van een gedeelte van Luxemburg nu een oproer van een Belgisch land, of was dezelve een aanslag tegen een Duitsch land ondernomen. Ziedaar het gansche vraagstuk.

Is het land Belgisch, dan moet aan hetzelve hetzelfde lot worden toegekend, dat bij de jongste traktaten voor de Belgische provincien is bepaald.

Is het Duitsch, dan heeft niemand het regt om te beschikken over hetgeen de Duitsche bondsvereeniging bezit, en de traktaten, Belgie betreffende, raken Luxemburg niet.

De meeningen der diplomatie zijn, het moet erkend worden, te dezen aanzien, verdeeld. Aan de eene zijde beweert men, dat het traktaat van Londen, in 1814, het koningrijk der Nederlanden daarstellende, niet het minste voorbehoud omtrent Luxemburg heeft gemaakt; dat de Koning der Nederlanden dit land onder de gewesten van zijn rijk heeft gerekend en den titel van groothertog slechts ter oorzake der buitenlandsche betrekkingen van Luxemburg heeft aangenomen; dat het regt van opvolging op de groothertogelijke kroon vernietigd is geworden door de wet van 25 Mei 1816, waarbij aan Prins *Frederik* eene schadeloosstelling uit de staatsinkomsten wordt verleend voor deszelfs uitzigt op het groothertogdom, in de plaats gesteld voor de Nassausche landen. Aan den anderen kant voert men integendeel aan, dat de traktaten, die van Luxemburg een lid van het Duitsche ligchaam gemaakt hebben, hetzelve dienvolgens ook tot eenen onafhankelijken staat hebben gemaakt; dat zelfs op het tijdstip van 1814, toen Belgie door den Prins van Oranje bestuurd werd, Luxemburg onder het beheer stond van de verbondene mogendheden en eenen afzonderlijken bestuurder had; dat Luxemburg door zijnen minister ter bondsvergadering als Duitsche en niet als Belgische staat wordt vertegenwoordigd; dat eindelijk een beroemd Fransch staatkundig schrijver, de heer *Bignon*, een voorstander van de Belgische revolutie, door overtuiging, zich genoodzaakt gezien heeft, de volgende bekentenis betrekkelijk de onregtmatige toeëigening, door de Belgen in het Luxemburgsche gedaan, te doen: *het ongelijk is hier aan de zijde der Belgen; zij die de vrijheid liefhebben behooren hen daarvan te waarschuwen!* De heer *Bignon* had toen zekerlijk in zijne gedachten het 67ste artikel der akten van het Weener congres, hetwelk deze stellige woorden houdt: » De vorst, Koning der Nederlanden, zal in het stelsel der Duitsche bondsvereeniging treden, als groothertog van Luxemburg, met alle de voorregten en privelegien, welke de andere Duitsche vorsten zullen genieten."

Hoedanig nu was het regt dier vorsten, hetwelk zoo uitdrukkelijk aan Koning *Willem*, in deszelfs hoedanigheid van groothertog, werd toegekend? lees deze zinsnede van het artikel 25: Allen te gader kunnen tot het behoud of de herstelling der rust medewerken, zoo wanneer eene oppositie, een openbare opstand of eenige oproerige beweging zich onder de onderdanen tegen het gouvernement openbaart.

Ziedaar dan een deel van Duitschland, in het bezit van denzelfden waarborg, van dezelfde bescherming als alle de overige deelen, tegenwoordig bezet ten gevolge eener revolutionnaire overweldiging. De nieuwe traktaten, die over Belgie hebben beslecht, houden onvermijdelijk op van kracht te zijn, op de grenzen van het grondgebied der bondsvereeniging. Zal deze al dan niet haar grondgebied verdedigen? Dit was een punt om te beslissen.

Welnu, het bestaan van het nieuwe koningrijk Belgie, na zoo vele pogingen van wege Frankrijk en Engeland gedaan, beslist geworden, en de grenzen van dat koningrijk vastgesteld zijnde, is men voor den dag gekomen met de opmerking, dat er in het Luxemburgsche, om het zoo eens te noemen, twee landen en twee volken waren; het eene Fransch sprekende en dat gemeene zaak met de Belgen gemaakt had: het andere Duitsch sprekende en getrouw gebleven aan den groothertog. In het Duitsche gedeelte is de vesting Luxemburg gelegen, door een garnizoen van de bondsvereeniging bezet, en rondom deze vesting eenen omtrek van vier uren hebbende, welken de opperbevelhebber zeer goed weet te verdedigen, zoo als men zich daarvan nu laatstelijk heeft kunnen overtuigen. Uit het strategisch oogpunt beschouwd, had het Luxemburger vraagstuk weinig verontrustends voor de bondsvereeniging, wijl zij daar hare militaire positie niet had verloren; maar voor den groothertog was het een staatkundig vraagstuk, betrof het namelijk den afstand van de helft zijner Duitsche staten aan eene revolutionnaire magt, tegen welke de geheele bondsvereeniging, uit kracht der traktaten, verpligt was hem te verdedigen en te ondersteunen.

Het regt van *Willem* was buiten kijf. Men onderhandelde om hem te bewegen er van af te zien, en, naar het schijnt, werden hem voldoende schadeloosstellingen in Limburg aangeboden, en zou de bondsvergadering het eerst alle mogelijke pogingen hebben gedaan, om die eindelooze zaak tot een einde te brengen, toen de hertog van Nassau, zich grondende op de overeenkomst van 1783, tegen de afscheiding van Luxemburg zich verzet, als tot welks bezit zijne familie, *door het wederzijdsche regt van opvolging*, eenmaal kan geroepen worden.

Het was van toen af de taak van het kleine Biberichsche congres met de voorwaarden bekend te worden, waarop de hertog van Nassau tot den afstand zijner eventuele regten zou te bewegen zijn; die vorst is bevonden daartoe niet zoo ligt gezind te zijn als men gehoopt had, en van het oogenblik zijner weigering af doet de Luxemburgsche kwestie zich ten eenemale weder zoodanig voor, alsof er omtrent dit onderwerp te Londen, noch te 's Hage, noch te Frankfort een stap ware gedaan geworden.

In afwachting van de beslechting, die zoo als ge ziet niet ophanden is, heeft er te Frankort, betrekkelijk de bezetting dier vrije stad door de bondstroepen een vrij zonderling voorval plaats gehad. Dit voorval, aangaande hetwelk ik wel onderrigt ben, is door de dagbladen verkeerd verhaald. Dezelve hebben gezegd, dat de oppositie van den Koning groothertog eene protestatie was geweest, ten voordeele van de onafhankelijkheid der stad Frankfort, tegen de bondsvergadering door welke die onafhankelijkheid werd bedreigd; en van eenen diplomaat vol geest en gezond verstand hebben zij, in deze aangelegenheid een halven voorstander van het liberalismus gemaakt, en bovendien iemand, zich zelven niet gelijk blijvende, want dezelve zou aan de bondsvergadering een regt schijnen te betwisten, hetwelk uit hare inrigting zelve voortvloeit, het regt namelijk, om elk lid van het Duitsche ligchaam tegen de onlusten en oproeren te beschermen.

Het gedrag van den graaf *van Grunne* in deze omstandigheid, is integendeel zeer overeenkomstig met de traktaten geweest daar hij slechts derzelver uitvoering verlangde. Volhardende in het verzoek vroeger gedaan, dat de bondsvereeniging door de wapenen de regten van den koning groothertog op Luxemburg mogt handhaven, heeft hij deze gelegenheid te baat genomen, om, met de traktaten in de hand, eene bescherming te bestrijden, die bij uitzondering en als bij voorkeur de stad Frankfort zou gelden, en zich niet over het geheele Duitsche ligchaam uitstrekken. Hij heeft, gelijk dat zijn pligt was, gevraagd, of de verpligtingen van de bondsvereeniging niet uit haren aard medebragten, om slechts *eenige* of wel *alle* leden van het vereenigd bondgenootschap te beschermen; en voor zijnen doorluchtigen souverein dien waarborg aan alle Duitsche gouvernementen verzekerd, inroepende, nam hij daardoor van zelve de verdediging der onafhankelijkheid van elk dier gouvernementen op zich. Er zou aan de gezonde rede zijn te kort gedaan, zoo wanneer de koning der Nederlanden groothertog van Luxemburg, door zijnen minister het regt zou erkennen, dat de bondsvergadering mogt willen nemen, niet op de eene plaats den opstand te bestrijden, en op de andere met denzelven in onderhandeling te treden. Het is deze stelling, waarin de minister van koning *Willem* zich niet heeft willen plaatsen.

Ik hebben deze kwestie van uit haar tweeledig oogpunt — geschied- en staatkundig — kortelijk willen uiteen zetten, ten einde uit den nevel van dwalingen, waarin de dagbladen dezelve van alle zijden wikkelen, te geraken. Daar zij zeer netelig is en de oplossing nog verre af schijnt, komt het er te meer op aan, wel naauwkeurig het punt te bepalen, van waar moet uitgegaan worden.

Wij nemen het volgend belangrijk berigt over uit *the Guyana Chronicle* van den 11den Junij 1834, hetwelk ten opschrift voert:

„ Melaatschheid.

« Al wat eenigzins zoude kunnen strekken om de vermelde walgelijke ontzettende kwaal te genezen of zelfs te verligten, is een zoodanig wenschelijk iets in de beoefening der geneeskunde, dat het ons ongetwijfeld niet ten kwade zal geduid worden, wanneer wij aan dit onderwerp eene plaats in ons Dagblad toewijden.

« Het onder vermelde door den Heer DE SEGUR aangeteekende voorval, is geenszins nieuw voor ons. In zekere *proeve of verhandeling over de West-Indien*, door wijlen den Heer CAINES van St. Christoffel, uitgegeven, is dat verslag niet alleen bevestigd voor zoo verre de uitwerking van het geneesmiddel aanbelangt, maar zijn ook onderscheidene belangrijke daadzaken, voorgevallen bij eene gelijke onder zijn toevoorzigt aangewende geneeswijze daarin vermeld. Indien iemand in deze Volkplanting, het voormeld boekwerk van de Heer CAINES mogt bezitten en ons hetzelve ter leen wil geven, zullen wij het ons dankbaar tot eene groote verpligting rekenen, om door een uittreksel daarvan openbaar te maken, nuttig te zijn aan onze met die verschrikkelijke kwaal gekwelde natuurgenooten.

« De bedoeld wordende hagedis, is de gewone groene, welke in deze eilanden zeer algemeen is. Het vleesch derzelve moet raauw

tot pillen bereid en overvloedig, zonder ophouden gebruikt worden.

« Bij onderscheidene togten op de eilanden in dezen Archipel, hebben wij veel van deze geneeswijze hooren spreken en ook van vele gelukte genezingen gehoord, maar het door den Heer CAINES geschreven en openbaar uitgegeven verslag, is voorzeker meer te vertrouwen en als meer geloofwaardig te beschouwen.

« *De uitgever van de Antigua Herald.*"

Hier volgt het uittreksel uit de *Gedenkschriften van den Graaf* DE SEGUR, *door hem zelven beschreven*, I. D. bl. 420—422.

« Ten gevolge van eenige onzer gesprekken, verhaalde mij de Gouverneur, dat Spaansch Amerika op dat tijdstip, door een zeer zonderling voorval van een der vreesselijkste geesels verlost was — Eene wreede, besmettelijke ziekte « *de melaatschheid van Carthagena*" genaamd, welke tot heden voor ongeneeselijk werd gehouden, had het vaste land sedert onheugelijke tijden bezocht; zoodra eenig persoon daarvan werd aangetast, werd deszelfs ligchaam met zweren als overdekt, welke onder ondragelijke pijnen, het gevoel ten laatste verstompte en tot eenen langzamen dood geleidden. Het ongelukkig slagtoffer werd door ieder vermijd, men ontweek met afgrijzen zijne nabijheid, alle medelijden was hem ontzegd: de vriendschap verzaakte zijn omgang, en de vrees van besmetting, verstikte de stem der natuur, geene andere wijkplaats bleef hem over dan de bergplaatsen voor melaatschen, — besmette gasthuizen, waar zijne smarten nog verhoogd werden door het aanschouwen van het lijden zijner deelgenooten, aan die verschrikkelijke kwaal.

« Don FERNANDO verhaalde mij verder, dat onlangs in het Landschap *Guatimala*, eene oude negerin, onbarmhartiglijk van eene plantaadje verjaagd zijnde, uit hoofde zij door melaatschheid was aangetast, in de uitgestrekte bosschen rondzwalende, eene horde wilden had ontmoet, welke tot hare groote verwondering haar hadden aangesproken en met hun medegevoerd. In hun verblijfplaats aangekomen, werd hare kwaal behandeld en genezen, edoch, werd zij aldaar in eene kerkelijke bewaring gehouden, opdat zij het geheim harer genezing niet aan de Europeanen zoude kunnen openbaren.

« De stam dier wilden echter op zekeren dag door eene nabuurige stam aangevallen zijnde, had de arme negerin, gedurende het daardoor veroorzaakte oproer, gelegenheid om te ontsnappen en hare voormalige woonplaats te bereiken.

« De verwondering was onbeschrijfelijk, toen men haar genezen zag terug komen, hetwelk aan een wonderwerk wierd toegeschreven. Zij echter berigtte hare meesters, dat de wilden haar hadden genezen, door haar te dwingen om gedurende drie weken, ieder dag, een hagedis in te zwelgen, welke raauw in stukken was gesneden. Die hagedis — voegde zij daarbij — was zeer algemeen en overal te vinden.

« Het gerucht van deze gebeurtenis, zich weldra over het vaste land van Spaansch Amerika verspreid hebbende, werd de genezing door middel van de hagedis beproefd, en met zoo gunstigen uitkomst bekroond, dat de ziekte van melaatschheid trapsgewijze verminderde, en dat inderdaad, de besmetting bijna geheel is verdwenen. De Gouverneur vertoonde mij twee hagedissen, van die soort welke tot het voormeld einde worden gebezigd, en ik at daarvan een gedeelte. De eigenschap van dit dier is, om na verloop van eenige dagen, een zoodanig overvloedige uitwaseming en kwijling te veroorzaken, dat de ziekte of kwaal daardoor in een korten tijd verdwijnt.

« Na mijn terugkomst uit *Frankrijk* heb ik de voormelde daadzaak ter kennis van verscheidene geneesheeren en natuurkundigen gebragt. Ik moet echter met leedwezen betuigen, dat zijlieden deze mededeelingen met onverschilligheid hebben aangehoord, en verzuimd hebben om het vereischte onderzoek te doen, omtrent een zoo krachtig geneesmiddel, hetwelk de Gouverneur mij verzekerde, met het meest gewenscht gevolg te hebben zien aanwenden, bij de behandeling van Soldaten, aan de waterzucht lijdende."

Tot dus ver het bovengemeld dagblad (*the Guyana Chronicle*) gevolgd hebbende, strekt het ons tot een bijzonder genoegen, hulde te kunnen aanbieden aan den menschenvriend, welke door de ter leen geving van het voren bedoelde werk van de Heer CAINES (*), ons in staat heeft gesteld een vertaald afschrift van den 26sten brief, als tot het onderwerp betrekkelijk, aan onze lezers te kunnen mededeelen, en alzoo aan de gedane uitnoodiging voldoende, te trachten mede nuttig te zijn, aan de lijders dier vreesselijke ziekte of kwaal.

XXVI BRIEF.

St. Christoffel, den 1 Junij 1800.

De aanmerking, welke ik bevorens heb gemaakt, dat de zorgeloosheid van den Planter alléén de oorzaak is van de voortplanting der ziekten onder zijne slaven, en der menigvuldige sterfgevallen, zal verder bevestigd worden, door onze aandacht te vestigen op het onderwerp der melaatschheid.

Voorwerpen van deze kwaal aangetast, zijn op bijna elke der Plantaadjen in de West-Indien aanwezig. Ik ken éene derzelve alwaar zich niet meer dan honderd en dertig Slaven bevinden en waar vijf dezer ongelukkigen daarmede behebt zijn. Dit is de bezitting van een ongevoeligen, zorgeloozen Planter. Ik heb slechts één voorbeeld van dezelve onder mijn eigen Slaven ontmoet, en zulks zal, geloof ik, nimmer weder plaats vinden.

De melaatschheid is eene kwaal, welke door vele negers wordt aangemoedigd en aangezocht. Hunne beweegredenen zijn dezelfde als die, welke hun aanzetten om hunne kinderen met de Yaws-ziekte te besmetten; de hoop om namelijk daardoor van alle werk te worden ontheven, hetwelk hun toelaat om over zich zelven en hun tijd naar welgevallen te kunnen beschikken. De gevoelloosheid en onverschilligheid van sommige Planters veroorzaken dat deze hoop dikwijls verwezenlijkt wordt, en op eenen staat, waar een zoodanig man het bestuur heeft, bekomt de melaatschheid de overhand en wordt als het ware aangezocht. Ook moet u de afschuwelijke voorkeur niet verwonderen welke de negers aan eene walgelijke en noodlottige ziekte geven, boven de uitvoering der aan hun opgedragene arbeid.

Voor den ongevoeligen bestaat er geen ondragelijker onheil dan werkzaam te moeten zijn; maar het is ook tevens onmogelijk dat eenig mensch de toekomst naar waarde vermag te schatten en daardoor het tegenwoordige gering te achten, gelijk zij behoorden. De Christenen in het bijzonder kunnen tot onwraakbare getuigen dezer waarheid strekken. Het bevestigt zich in hunne worstelingen, hunne vergeefsche worstelingen tegen de aanranding dezer wereld bij hunne beschouwing der toekomst. Onnadenkende Slaven dus, trachten natuurlijk naar eene oogenblikkelijke rust en genot, ten koste van nog ver af zijnde smarten; behalve ziekten, en ondermijnen hunne gezondheid, om arbeid en dienstbaarheid te ontgaan.

De melaatschheid is eene ziekte, welke als ongeneeslijk wordt beschouwd. Dit is echter niet zoo, zelfs in deszelfs meest gevorderde en vreesselijksten staat. De meening dat dezelve de geneeskunde beschaamt, en dat er ook buiten de gewone medicijnen geen middel voor bestaat; dat de strikste leefregel, en de meeste volharding daarin, van geen de minste uitwerking zoude zijn, is eene treffende en wreede misvatting. Dit gevoelen beneemt de ellendige lijders alle hoop tot herstel en begunstigd luiheid en domheid, in plaats van door onderzoek, oplettendheid en geduldige navorsching eene gelukkige uitkomst te verkrijgen. Deze inleiding moge wel te hoogdravend schijnen voor het verhaal van eene door mij gebezigde proeve, doch mijn lieve! vergeet dat het uw Oom is, welke dit schrijft en denkt dat het onderwerp van het hoogste belang is.

De omstandigheid, waaruit ik afgeleid heb, dat de melaatschheid, in deszelfs verstgevorderde en verschrikkelijksten staat, niet ongeneesselijk zoude zijn, viel onder mijne oogen voor, op de eerste Plantaadje waarover ik het bestuur had. Ik vond op dezelve eene vrouw, welke de lepra in een zoodanig hevigen graad had, dat haar vingers geheel waren zamengetrokken en verstijfd: de toppen van sommige derzelve en van hare teenen waren reeds afgevallen en loosden gestadig etter. Haar ooren waren uitermate gezwollen gelijk mede de wangen, terwijl haar geheel aangezigt onbeschrijfelijk leelijk als bezaaid was; en nogtans is deze vrouw in zes maanden volkomen genezen. Het was onmogelijk de door ziekte afgevallen leden te vernieuwen. Nieuwe gewrichten konden niet op vingers of teenen aangroeijen; maar de etterloopende zweren aan derzelver uiteinden, droogden op, en de overgeblevene gewrichten werden even buigzaam, lenig en bruikbaar als te voren. Alle uitpuilingen en gezwellen verdwenen. De ooren keerden tot hare natuurlijke vorm terug, en haar vel wierd weder zuiver en glad. Dit zijn daadzaken, en deze kunnen zeker in zich wel beschouwd worden als eene genezing van de lepra.

Het aangewende geneesmiddel was de kleine groene of boom-hagedis. Zij gebruikte één of twee (ik herinner mij zulks niet zeer juist), in den loop van den dag. Dezelve werden op de volgende wijze gereed gemaakt. Eerst de leden en het hoofd afgesneden, dan het ingewand goed gezuiverd en daarna het ligchaam uitermate fijn gehakt, en vermengd met een weinig blom of meel tot pillen bereid. Deze pillen gebruikte zij geregeld des morgens en des avonds.

Maar de werking van den hagedis werd ook ondersteund door onderscheidene andere voorzorgen ten einde den gunstigen uitslag te verzekeren. Het voedsel der lijders bestond alleenlijk uit voortbrengselen van het plantenrijk of uit blom en koornmeel (van mais of turksche tarw), hetwelk tot de gewone uitdeeling aan de Slaven behoort, doch waarvan haar een dubbeld aandeel wierd uitgereikt, uit hoofde zij geen gezouten zetvaren mogt gebruiken. En waarlijk, ik geloof en vertrouw, dat gedurende den geheelen loop der aanwending van het geneesmiddel, zij geen enkel maal, een stukje vleesch, hoe gering ook, heeft geproefd, noch ook in haar voedsel iets gekruid heeft, hetwelk zelfs in de minste graad verhittend was. Zij baadde zich soms in zout water, maar ik geloof echter niet dat zulks eenigermate tot hare herstelling heeft bijgedragen.

De uitwerkselen van het gebruik der hagedis, ontdekten zich volgens haar zeggen door een gestadig zweet, waterlozing en stoelgang, hoewel geen der drie vermelde ontlastingen in eenen meerderen graad of meer aanhoudend, dan de andere.

Deze arme ongelukkige had reeds zoo veel geleden aan de verschrikkelijke ziekte, welke haar behoeren, wat daartoe ook de aanleiding mogt gegeven hebben, dat zij ten hoogste verlangend was om genezen te worden, en door hare zorgvuldigheid mijne bemoeijingen zeer behulpzaam was; daarbij de grootste volharding, en eene onafwijkbare naauwkeurigheid in acht nemende. Zoo bezorgd was zij om van deze afschuwelijke kwaal verlost te worden, dat zij zelve de benoodigde hagedissen opzocht en dezelve ter gereedmaking aanbragt.

Veel was mij verhaald van de geneeskracht en deugdelijkheid van den hagedis als waarvan ter bevestiging te St Martin herhaalde proeven en genezingen hadden plaats gevonden. Hetgeen mij verhaald werd, beproefde ik aan het genoemde voorwerp, en ik ondervond de waarheid van het gehoorde.

Ik wendde hetzelfde middel aan bij een mijner suikerkookers, welke met melaatschheid was besmet. Ik geloof dat de oorzaak zijner ziekte moest gezocht worden, in het meer dan overmatig gebruik van nieuwe rum en de hitte van het kookhuis, waar zijne tegenwoordigheid meestal noodzakelijk was. Maar nimmer heeft hij eenige bezorgdheid getoond om te worden genezen, noch ook eenige moeite aan den dag gelegd om mijne pogingen behulpzaam te zijn. Integendeel hij werkte mij gestadig tegen, door zich bij elke, slechts mogelijke gelegenheid aan zijne hebbelijkheid van dronkenschap over te geven en dat in zulk een hevigen graad, dat zijn kwaal door den geestrijken drank den hoogsten trap van verbittering bereikt hebbende, in plaats van door eenen gestrengen leefregel tegen gegaan te zijn, volstrekt ongeneeslijk

(*) Het bedoelde werk is getiteld:

Letters on the Cultivation of the Otaheite Cane; the Manufacture of Sugar and Rum; the Saving of Melasses; the Care and preservation of stock; with the attention and anxiety which is due to negroes. To these Topics are added, a few other particulars analogous to the Subject of the letters; and also a speech on the slave trade, the most important feature in West Indian cultivation. — Bij CLEMENT CAINES, *Esq. — London. Printed for Messrs. Robinson, Paternoster-Row. 1801.*

werd, en hij ten laatsten als een slagtoffer van zijne nalatigheid, den dood ten prooi werd, doch niet dan nadat de kwaal gedreigd had zich op eenige andere voorwerpen der Plantaadje te verspreiden.

Dit werd ontdekt op een tijdstip dat ik, zonder daarover behoorlijk na te denken, de melaatsche kooker, als wachter bij een afgelegen, met suikerriet beplant stuk grond, had geplaatst en hem daardoor eenigzins meer aan zich zelven had overgelaten; nogtans, met bevel om de hagedis geregeld te komen gebruiken, aan welk gebod hij somwijlen voldeed, maar dit ook wel eens verzuimde. Ik vergat destijds wel eens om hem zulks geregeld te doen toedienen, door menigvuldige bezigheden van eenen anderen aard, die mij voor een poos tijd aftrekken van die onophoudelijke en onverdeelbare aandacht, welke een bestuurder van eene West-Indische Plantaadje zeer verpligt is op zijne Slaven te vestigen. Ik bleef echter niet lang in deze staat van dwaling en achteloosheid; want zoodra kwamen niet twee of drie andere Slaven met puisten en slechte teekenen, en uitbreekende zeeren bij mij, of ik ontwaakte uit de staat van nalatigheid en verzuim, waarin ik was vervallen; en beefde voor mij zelve terug, toen ik nadacht over het aantal slagtoffers, welke door mijne afgetrokkenheid en gebrek aan zorg, dien vreesselijken kwaal zouden hebben kunnen ten prooi vallen.

Oogenblikkelijk zond ik om den bewusten suikerkooker, gaf hem geregeld, buiten den hagedis, afwisselende medicijnen, en droeg zorg dat hij geen verdere gelegenheid had, om te gaan waar — en te doen — wat hij wilde. Iedere neger, welke slechts den schijn der ziekte had, werd door mij op dezelfde wijs behandeld, wel zorg dragende dat zij des nachts werden opgesloten, opdat zij geen koude konde vatten die de uitwerking der geneesmiddelen zouden kunnen stremmen. De kooker was reeds te ver om te herstellen, maar alle de zich opgedaan hebbende beginselen der lepra, verdween bij alle de anderen; en ik heb nu geen enkele Slaaf meer, die zelf het verwijderst kenteeken van deze afschuwelijke ziekte kan vertoonen.

Nadat ik een poos tijd op dezelfde wijze was voortgegaan met zoodanige Slaven welke mij puisten of zeeren vertoonden, verklaarde ik plegtig, en ik geloof dat ik zulks bezwoer, dat indien ik bij eenige negers in het vervolg het minste kenteeken dier kwaal ontdekte, of zelfs verdachte vlekken had, ik niet zoude ophouden met hem geneesmiddelen te doen gebruiken en hem bij den nacht op te sluiten, tot dat dezelve zuiver en gezond was, of tot dat hij stierf. Deze verklaring, en eenige blijken van standvastigheid, hebben waarschijnlijk, de kwaal uitgeroeid onder eene magt van 260 of 270 Slaven.

Indien zulks het gevolg is van eene strenge en onafgebroken oplettendheid; indien het eene menigte van onze natuurgenooten voor ziekte en dood kan beschutten; wat hebben dan diegene zich zelven niet te verwijten, welke de meest walgelijke kwaal toelaten, zich te vertoonen, te verspreiden, en noodlottig te worden, en zulks alléén door verzuim en achteloosheid? welke gedoogen dat de besmetting zich voortplant, waardoor hunne Slaven aan melaatschheid of Yaws sterven, want zulke neigingen en het gemak van den meester zijn tegenstrijdig met zijne pligten, en onttrekken hem aan die plaatsen waar hij dezelve moest volbrengen en van de voorwerpen die hem daartoe behoorden aan te sporen.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 16 dezer, het Schip *Regent*, Kapt. A. ALLEN, van *Rotterdam* laatst van *Londen*.

UITGEKLAARD.

Den 15den dezer, het Schip *Sophia Maria*, Kapt. G. L. RÖPERHOFF, naar Amsterdam; lading: 495 vaten Suiker en 40 balen schoone Katoen. — Met hetzelve vertrekken als Passagiers: de Heer C. E. Graff en Echtgenoot en Mejufvrouw A. Gabriëls.

GEBOORTE, STERFGEVALLEN, ENZ.

BURGERLIJKE STAND. — In de gepasseerde week zijn ingeschreven, als:

BEVALLEN: Maria Jacoba van der Steede, *zoon*. — Maria Elisabeth Kohlwagen, huisvrouw van Henrij van Meerbeek, *dochter*.—Christina Bergman, *zoon*. — Ribca Alvares, huisvrouw van Jacob Barend de Vries, *dochter*.—Rachel Levij, huisvrouw van Michiel Isak de Vries, *zoon*.

OVERLEDEN: Mevrouw Frederica Louisa von Arentschildt, Wed. C. J. Karsseboom, oud 51 jaren 9 m. en 23 dagen. — Jacques Frederik Loth, oud 4 maanden en 24 dagen. Francois Marius Cordova, oud 18 Jaren en 5 maanden — Present van Ferdinand van Brouwer, oud 18 jr. 5 maanden en 4 dagen.

—— Op Vrijdag 15 Augustus heeft de *Surinaamsche Maatschappij van Weldadigheid* hare *zesde* algemeene Vergadering gevierd, in het Evangelisch Luthersche Kerkgebouw, zijnde bij die gelegenheid als Redenaar opgetreden de Heer J. C. MULLER Az., welke op eene gepaste en doelmatige wijze heeft gesproken: *Over den heilzamen invloed, welke de verhevene bedoelingen der Surinaamsche Maatschappij van Weldadigheid, op de algemeene belangen uitoefend.*

—— Bij gelegenheid der aanstaande heugchelijke Verjaring van onzen geëerbiedigden Koning, invallende op aanstaande Zondag den 24sten, zal er des morgens op het Gouvernements-plein eene Parade door de Schutterij en de alhier in garnizoen liggende Militairen worden gehouden. De openbare Eeredienston bij de Hervormden op dien dag, zullen om *half Elf* en bij de Evangelisch Lutherschen om *tien* uren eene aanvang nemen. — Zoo wij vernemen zal er op den avond van dien dag, door Z. E. onzen Gouverneur Generaal, een prachtig Bal en Feestmaal gegeven worden, in het gebouw der Loge *Concordia*.

ADVERTENTIEN.

(33967) *TRANSPORTEN.*

Den 4den Augustus 1834. B. A. GERRITSEN qq. en JAN DE JAGER Ez. qq., JEAN JACQUES PONCELET, te *Amsterdam*, aan U. WILKENS, privé en qq., van de verlatene Plantaadje *Vriesenburg*, gelegen aan de rivier *Perica*, tusschen de Plantagien *Onvergenoegd* en *Hulshof*.

Den 6den. C. M. BEUMER, aan JOHANNA van SMITH, van het Huis en Erf, aan de *Wagewegstraat*, Lr. C. No. 74.

Den 11den. C. L. G. LINCKERS qq. C. C. GRAANSMA, aan J. N. DE VRIES GERHARD, van het Erf en Gebouwen, aan de *Waldestraat*, Lr. D. No. 241.

Den 12den. H. A. TIRION, aan FRANCOISE van JOHANNES VOS, zoo voor zich, als voor hare minderjarige Kinderen, van het Huis en Erf, aan de *Hoogestraat*, bekend onder Lr. D. No. 73.

Paramaribo, den 18 Augustus 1834.

WENTHOLT,
fung. Griffier.

(35690) Wordt aan de meest biedende, mits goedgekeurd wordende, bij publieke Inschrijving, te koop aangeboden van de Plantagie *de Nieuw. Hoop*:

24 vaten *SUIKER*.

Van Plantagie *Fauquenburg*:

16 vaten *SUIKER*.

De Koopers moeten de Suiker voor hun eigen rekening en risico laten afhalen.

De inschrijvings-billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen tot Donderdag den 21sten dezer, des namiddags *twee* uren, als wanneer dezelven op Vrijdag den 22sten daaraanvolgende, door Heeren Gecommitteerde Raden, zullen worden geopend.

Paramaribo, den 18 Augustus 1834.

V. VAN HALM Jz.,
Seq. c. s.

(35683) Heden overleed alhier Vrouwe FREDERICA LOUISA von ARENTSCHILDT, Douairière van wijlen den WelEdele Gestrenge Heer C. J. KARSSEBOOM, *RAAD FISCAAL* der Kolonie *Suriname*.

Paramaribo, den 11 Augustus 1834.

(35674) **Te Koop:**

De Plantaadjen *DE RESOLUTIE* en *STOLKWIJK*, met de daarbij behoorende Kostgrond *BATAVIA* en de verlatene Landerijen der Plantaadjen *ZEEWIJK* en *STANDVASTIGHEID*; — adres bij de ondergeteekenden.

Paramaribo, 16 Augustus 1834.

L. THIJM qq.
Hs. KLINT qq.

(35671) De ondergeteekende, thans woonachtig in het huis, laatst bewoond door Dr. F. W. HOSTMANN, naast den Heer A. VAN REES, en aldaar een *ruim, luchtig* en allezins *doelmatig* ingerigt *HOSPITAAL* tot verplegen van ZIEKE SLAVEN hebbende, heeft de eer zich hiertoe in de gunst van Heeren Planters en overige Ingezetenen aan te bevelen.

Paramaribo, den 15 Augustus 1834.

H. R. VAN NIEHOFF,
Heelmeester.

(35666) De ondergeteekende van voornemen zijnde om binnen kort de Kolonie te verlaten, zal op Woensdag den 20sten dezer, 's morgens om *negen* uren, ten zijne huize, door den Vendumeester A. SALOMONS, doen verkoopen: **Diverse** *WINKELWAREN.*

J. J. BENNERNAGEL.

(35653) Degenen, welke eenige deugdelijke vorderingen megten hebben, ten laste den Boedel P. W. TICHELAAR, worden verzocht zich bij de ondergeteekende aan te melden, ten einde na accoord-bevinding, betaling te erlangen; terwijl die aan gemelden Boedel verschuldigd zijn, aangemaand worden, zulks te komen voldoen.

Paramaribo, den 18 Augustus 1834.

C. S. SPILLENAAR,
Executeur.

(35660) A. SALOMONS, zal HEDEN MORGEN, om *negen* uren op Vendu verkoopen: Provisien en Stukgoederen. Alsmede de Nalatenschap van wijlen den Heer CHs. CURRIE; — diverse Kleederagien en *vijf* Man Negers, zijnde bekwame *Delvers*.

SCHEEPEN IN LADING.

Naar Amsterdam:

Het Schooner Kofschip de Jonge Barend, Kapt. B. R. van Wijk. — Adres bij Gebroeders Reijns. — Sluit 20 Augustus.

Het gekoperd Tweedeks Pinkschip Harmonie, Kapt. D. Spreeuw. — Adres bij J. F. Faverey, Sluit 20 Augustus.

(*Zie verder ons vorig nummer.*)

Hoogsten Waterstand

AAN DE FORTRESSE *NIEUW AMSTERDAM*.

	's morgens. u. m.	's namidd. u. m.
19. Dingsdag	5—46.	6—6.
20. Woensdag	6—26.	6—45.
21. Donderdag	7—4.	7—23.
22. Vrijdag	7—42.	8—1.

☞ Als het aan de Fortresse *Nieuw Amsterdam* hoog water is, dan is zulks aan *Paramaribo* 14 minuten *later*.

Ter Drukkerij van FUCHS & Co.